

En worde ik uit den doodslaap wakker,
 — Zie in ontferming op mij neer,
 En leer mij 't kennen door aanschouwen
 Van U, den God van ons vertrouwen,
 Wat liefde is, reine liefde, o Heer!

Zwartsluis.

WINDSOR.

DOOB

J. VAN 'T LINDENHOUT.

(Bij de plaat.)

Sedert Nimrod in de vlakke velden van den Eufraat de fondamenteen legde van den toren, dien hij, zooals de Schrift zegt, tot aan de wolken wilde doen reiken, is de zucht tot bouwen van torens en paleizen zelfs niet door de spraakverwarring afgenomen. De mensch gevoelt onwillekeurig zijn zwakheid en onmacht en daarom wil hij op alle mogelijke wijzen zijn macht in het stof voor het nageslacht doen schitteren. De paleizen van Ninive, Babel, de muren en poorten van Thebe, de pyramiden in het Nijldal, de prachtige ruïnes van tempels in Indië, de kolossale muur uit den tijd der Mongolen om China, de amphiteaters in Rome, de brokstukken van vervallen tempels in Mexico, alle bewijzen, dat er overal een zelfde beginsel en doel door alle tijden zelfs in de grijze oudheid aanwezig was. Maar, hoe duidelijk komt ook hier de onmacht der menschen aan het licht. Alles verdwijnt; de marmeren zuilen van Palmyra evengoed als de marmeren trappen van het amphitheater in de beroemde keizerstad Rome. Toch is het merkwaardig, dat groote paleizen, hooge torens, uitgestrekte ruïnes van groote gebouwen indruk maken op den menschelijken geest. Als het ergens is, dan is het hier, dat wij de stem van Paulus in den geest vernemen: De mensch is van Gods geslacht. Geen grooter vijanden van het Darwinsche stelsel zijn er dan die oude ruïnes.

Ook in onze dagen treft men nog prachtige paleizen aan, maar het is opmerkelijk, dat de geest des tijds wel groote gebouwen kan daarstellen, doch de grootschheid, d.i. de zielverheffing in hare bouwkunst mist. Ook in de nabootsing van het oude in onzen tijd gaat het als met de studenten bij hunne

optochten in hun riddergewaden. Men kan er van zeggen: het lijkt er wel wat op, maar de oude ridders — zij slapen reeds lang den slaap des doods en de riddergeest is uitgestorven. Zoo gaat het ook met de gemoderniseerde riddersloten en burchten; gelukkig echter dat ook nog hier en daar in enkele gebouwen uit de grijze oudheid die geest nog tot ons spreekt en het er niet mee gaat als met het gemoderniseerd nieuwmödisch ouderwetsch porselein, waarvan men het oudere van het jongere geslacht niet meer kan onderscheiden.

Een der prachtigste sloten in Europa is dat van Windsor op korten afstand van Englands hoofdstad Londen, op een heuvel in het Theemsdal gelegen. Dit slot, welks bouw tot den tijd der eerste vorsten van Engeland opklimt, is als paleis door Willem den Veroveraar opgebouwd. Het ligt op een heuvel juist aan den rand van een uitgestrekte vruchtbare vallei. In de verte ziet men de Theems als een zilveren lint zich door het bevallig landschap kronkelen. Rondom het slot is een prachtig park aangelegd met uitgestrekte wandelingen en zeer fraai geboomte. 't Paleis zelf is een vesting, een kleine stad en tevens een verblijf voor Englands vorsten. In de hooge muren, die het omgeven, en vooral in den ronden toren herkent men den tijd, toen Windsor nog een vesting was. Bijna alle vorsten van Engeland hebben hier tot op den huidigen dag hun verblijf gehouden. Door een poort met zware muren en bogen, komt men op een groot, onregelmatig binnenplein. Hier vindt men de woningen van de hooge staatsdienaren van het hof, benevens een kazerne voor de soldaten. Op den achtergrond staat het eigenlijke paleis. Aan dit paleis is verbonden een kapel, waar men de graven vindt van verschillende koningen van Engeland met hunne vrouwen, en daaronder ook de onthoofde en onthoofde Karel I, waarvan de geschiedenis zegt, dat bij zijn begrafenis zijn lijkbaar met sneeuw bedekt was. Wanneer Matthias Claudius hierbij geweest was, was zeker het volgende stuk in den Wandsbecker bode geweest over het droevig uiteinde van dezen vorst en dan zou hij bepaald aan zijn vriend Andries gevraagd hebben: Wat leert u dit?

HET KASTEEL VAN WINDSOR.

waarop het antwoord zou geweest zijn, dat het beter was op dien tijd geen koning van Engeland te zijn geweest. Hierin wordt men nog meer bevestigd, wanneer men zich de moeite geeft de groote staatsgevangenissen te bezoeken, waarin vele vorsten somtijds jaren achtereen opgesloten zijn geweest. Wanneer men langs den trap naar den toren klimt, dan komt men op een plaats, waarvan de legende zegt, dat Hendrik VIII op den duivel schoot, waarna deze in den grond verzonk. Doch een ander verhaal wil, dat hij hier zijn jager heeft doodgeschoten.

Men vindt in het paleis een prachtige bibliotheek met zeer oude handschriften; verder de zaal, waar de orde van den Kousenband werd ingesteld. Deze plechtigheid heeft plaats gevonden in het jaar 1344. Merkwaardig is de legende, die aan de stichting dier orde verbonden is. Zij luidt als volgt:

Eduard III was met de gravin van Salisbury, zijn minares, op een bal. Zij verloor onder het dansen haar linkerblauwen kousenband. De koning wilde snel dit voorwerp oprapen, doch lichtte daarbij het

kleed van de gravin zoo ver op, dat zij aan de bespottung van de omstanders bloot stond. Verwoed over deze minachting zeide de koning; „Honi soit qui mal y pense” en zwoer, dat hij nu dit voorwerp tot de hoogste eer zou brengen. Anderen willen, dat de orde gesticht is ter eere van God, de Heilige Maagd en den martelaar St. George. Alleen regeerende vorsten en Engelschen uit den hoogen adel kunnen er in opgenomen worden. Het versiersel der orde bestaat uit een donkerblauwen band, die door middel van een gouden gesp onder de linker knie wordt bevestigd en het motto draagt: Honi soit qui mal y pense. De Ridderorde, die op de borst gedragen wordt, is een zilveren ster met acht stralen, die het roode kruis van St. George met den kousenband en het motto bevat.

Door twee spoorlijnen, de South-Western en de Great-Western, staat Windsor met Londen in verbinding; wanneer men boven op den toren zich bevindt, kan men in de verte Londen zien. Nevensgaande plaat geeft een getrouwe afbeelding van dit koninklijk slot.

MOHAMMED EN DE ISLAM.

(Vervolg en slot van blz. 248.)

II.

Volgens het Mohammedaansche begrip is God de eeuwige, almachtige, de alwetende, de albarhartige. Deze eigenschappen keeren in den koran honderden malen weer. Het getal der gezamenlijke eigenschappen is 99 en even zooveel namen of titels heeft de koran voor den profeet. „God is snel in het bijeenrekenen”; hij beloont de geloovigen en de ongeloovigen naar hunne verdienste.

Met bijzondere scherpheid spreekt de koran zich uit tegen de bezitters der Schrift, die zich niet willen laten bekeeren. Daaronder zijn de Joden en Christenen begrepen, met wie Mohammed in het eerst een bijzonder doel had. Bij het bidden richt men tegenwoordig den blik naar de heilige

stad Mekka, maar in het eerst geschiedde dit ten gunste der Joden en Christenen naar Jeruzalem; maar toen dergelijke concessies weinig vrucht opleverden, regelde de goddelijke ingeving het anders (reeds in Sura 2). En wanneer de profeet waarschuwt voor de verleidingen dezer wereld en het toekomstig oordeel schildert, komen de bezitters der Schrift slecht weg. „Ieder van hen (de bezitters der Schrift) bidt, dat hij duizend jaren leven mag, maar al leefde hij ook duizend jaren, zoo zou hij toch zijn straf niet ontgaan; want God weet, wat zij gedaan hebben. Ook de ongeloovigen wil ik spijzigen, maar slechts met weinig en hen dan verstooten in de hel. Dat zal een harde weg zijn. Al bracht men de bezitters der Schrift nog zooveel bewij-